

панина. Едно кандилце освѣтлявало тази гола кѣщица. Никакви постелки нѣмало, освѣтъ една скѣсана рогоска и нѣколко вѣтхи дрипи. Вжтрѣ било задушено и влажно. Нахранили ги съ каквото се намѣрило и останжли неѣж вечерь тамъ. Тѣ едвамъ се побрали въ тѣсната колиба. Сутриньта стареца и Петръ имъ благодарили и отишле въ гората.

Прѣзъ деньтъ Петръ помагалъ на стареца, а той му разказвалъ много хубави нѣща. Мръкнѣло се. Стареца завелъ Петра пакъ въ селото, да прѣнощуватъ. Но сега той го завелъ въ друга кѣща. Тукъ вече не било както минѣлата вечерь. Кѣщата била по-хубава и по-наредена. Хората биле по състоятелни: отъ всичко имали по малко. Нагостили ги добрѣ, прѣспали тамъ и сутриньта отишле пакъ въ гората.

Стареца и този день му разказвалъ различни нѣща и го задържалъ до вечерьта. Като се мръкнѣло отишле пакъ въ селото. Сега стареца го завелъ въ една богата кѣща. Тя била нова и красива. Още отъ вратата ги посрѣщнали слугитѣ и ги поканили да влѣзатъ вжтрѣ. На срѣдъ салона висѣла една голѣма ламба, съ шарени полюей, а по стѣнитѣ имало накачени всѣкакви картини. Влѣзли въ стаята. Тя била много украсена. Хубави межки канапета, покрити съ червено кадифе, биле турнѣти до стѣната. На една маса, покрита съ хубавиша копринена покривка, стояло едно голѣмо огледало. Подѣтъ билъ постланъ съ единъ хубавъ шаренъ килимъ. Сложили имъ богата трапеза, и се разговаряли и веселили до срѣдъ нощъ.

Сутриньта Петръ искалъ да си отиде.

Тогава стареца му казалъ:

— Синко, не ти трѣбва да търсишь дѣда Господя. Помнишь ли гдѣ бѣхме първата, втората и третата вечери?

— Помнѣх, старче, помнѣх.

— Ето братъ ти се е родилъ на тази послѣдняя вечерь и за това е такъвъ богатъ. Има други хора, които сѣ се родили на втората вечерь, тѣще си бѣждѣтъ